Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

1 август 2025 година*

„Преюдициално запитване — Митнически съюз — Възстановяване или опрощаване на вносни или износни мита — Регламент (ЕИО) № 1430/79 — Мита, събирани в нарушение на правото на Съюза — Член 2, параграф 2, трета алинея — Условия за служебното възстановяване — Констатация за недължимо плащане на тези мита преди изтичане на тригодишен срок от датата на вземането им под отчет — Констатация, която предполага националните митнически органи да са запознати със самоличността на съответните оператори и с размера на подлежащата на възстановяване на всеки от тях сума — Задължение за тези органи да приемат необходимите и подходящи мерки, за да получат нужната информация с оглед на извършването на такова възстановяване“

По дело C-206/24

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Cour de cassation (Франция) с акт от 13 март 2024 г., постъпил в Съда на 14 март 2024 г., в рамките на производство по дело

YX,

Logística i Gestió Caves Andorranes i Vidal SA

срещу

Ministre de l’Économie, des Finances et de la Relance,

Directeur général des douanes et droits indirects,

СЪДЪТ (пети състав),

състоящ се от: M. L. Arastey Sahún (докладчик), председател на състава, D. Gratsias, E. Regan, J. Passer и B. Smulders, съдии,

генерален адвокат: R. Norkus,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

* Език на производството: френски.

като има предвид становищата, представени:

– за френското правителство, от P. Chansou и B. Travard, в качеството на представители,

– за Европейската комисия, от A. Demeneix и B. Eggers, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 март 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 2, параграф 2 от Регламент (ЕИО) № 1430/79 на Съвета от 2 юли 1979 година относно възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове (ОВ L 175, 1979 г., стр. 1), изменен с Регламент (ЕИО) № 3069/86 на Съвета от 7 октомври 1986 г. (ОВ L 286, 1986 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Регламент № 1430/79“), и член 236, параграф 2, трета алинея от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, 1992 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Общността“).

2 Запитването е отправено в рамките на спор между YX и Logística i Gestió Caves Andorranes i Vidal SA (наричано по-нататък „Caves Andorranes“), дружество по андорското право, от една страна, и ministre de l’Économie, des Finances et de la Relance (министър на икономиката, финансите и възстановяването, Франция) и directeur général des douanes et droits indirects (генерален директор по въпросите на митата и косвените данъци, Франция), от друга страна, по повод служебното възстановяване на недължимо платени мита за внос на стоки с произход от трети държави и предназначени за Андора.

Правна уредба

Регламент № 1430/79

3 Член 1 от Регламент № 1430/79 предвижда:

„1. Настоящият регламент определя условията, при които компетентните органи приемат решение за възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове.

2. За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

[…]

д) „вземане под отчет“ е административният акт, с който надлежно се установява размерът на вносните или износните сборове, който следва да се събере от компетентните органи;

[…]“ [неофициален превод].

4 Член 2 от този регламент гласи:

„1. Възстановяване или опрощаване на вносни сборове се извършва, когато се установи пред компетентните органи, че размерът на тези сборове, взет под отчет:

– се отнася за стоки, за които не е възникнало митническо задължение или за които митническото задължение е погасено по друг начин освен посредством плащане на размера му или по давност,

– или по някаква причина превишава дължимия размер.

2. Възстановяване или опрощаване на вносни сборове на някое от основанията, посочени в параграф 1, се разрешава след подаване на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на тригодишен срок от датата на вземане под отчет на тези мита от органа, отговарящ за събирането им.

Този срок не подлежи на удължаване, освен ако заинтересованото лице докаже, че е било възпрепятствано да подаде молбата си в рамките на посочения срок поради непредвидими обстоятелства или непреодолима сила.

Когато митническите органи установят самостоятелно в този срок някое от обстоятелствата по параграф 1, те пристъпват служебно към възстановяване или опрощаване“ [неофициален превод].

5 Текстът на член 15, първа алинея от посочения регламент е следният:

„Възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове се разрешава само на лицето, заплатило или дължно да заплати съответните сборове, или на лицето, поело правата и задълженията му“ [неофициален превод].

6 Регламент № 1430/79 е отменен с член 251 от Митническия кодекс на Общността.

Митнически кодекс на Общността

7 Член 236 от Митническия кодекс предвижда:

„1. Възстановяване на вносните или износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на плащането размерът на сборовете не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Опрощаване на вносните и износните сборове се извършва, когато се установи, че в момента на вземането им под отчет техният размер не е бил дължим или размерът е бил взет под отчет в противоречие с член 220, параграф 2.

Възстановяване или опрощаване не може да се разреши, когато фактите, послужили за основание на плащането или вземането под отчет на размера на недължими сборове, произтичат от недобросъвестно поведение на заинтересуваното лице.

2. Възстановяването или опрощаването на вносни или износни сборове се разрешава след подаването на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на срок от три години, считано от датата, на която длъжникът е бил уведомен за тези сборове.

Удължаване на този срок се допуска, когато заинтересуваното лице докаже, че е било възпрепятствано да подаде молбата си за целта в рамките на посочения срок поради непредвидими обстоятелства или непреодолима сила.

Когато митническите органи установят самостоятелно в този срок някое от обстоятелствата по параграф 1, първа и втора алинея, те пристъпват служебно към възстановяване или опрощаване“.

8 Съгласно член 253, втора алинея от този кодекс последният се е прилагал от 1 януари 1994 г.

9 Посоченият кодекс е отменен с член 186 от Регламент (ЕО) № 450/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 23 април 2008 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (Модернизиран митнически кодекс) (ОВ L 145, 2008 г., стр. 1), който от своя страна е отменен с член 286 от Регламент (ЕС) № 952/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 9 октомври 2013 година за създаване на Митнически кодекс на Съюза (ОВ L 269, 2013 г., стр. 1, и поправки в ОВ L 267, 2016 г., стр. 2 и ОВ L 287, 2013 г., стр. 90).

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

10 В периода между 1988 г. и 1991 г. дружества по андорското право внасят в Андора стоки с произход по-специално от трети държави с посредничеството на дружеството Ysal, митнически агент, установен във Франция. За този внос трябва да се платят мита във Франция. Действително по това време френските митническите органи са изисквали стоки с произход от трети държави, предназначени за Андора, да бъдат допускани за свободно обращение, когато преминават през френска територия.

11 На 23 януари 1991 г. Европейската комисия публикува мотивирано становище COM(90) 2042 окончателен, в което, от една страна, констатира, че Френската република не е изпълнила задълженията си по някои разпоредби от правото на Съюза, като е предвидила подобно изискване за допускане за свободно обращение, и от друга страна, приканва тази държава членка да приеме изискваните мерки, за да се съобрази с мотивираното становище в срок от 30 дни.

12 От преписката, с която разполага Съдът, е видно, че на 27 март 1991 г. френските органи уведомяват Комисията, че са решили да отговорят положително на искането ѝ, като премахнат посоченото изискване за допускане за свободно обращение, което е направено чрез известие до вносителите и износителите на Ministère de l’Économie, des Finances et du Budget (Министерство на икономиката, финансите и бюджета на Франция), публикувано на 6 юни 1991 г. в Journal officiel de la République française (Официален вестник на Френската република).

13 На 20 май 2008 г. Ysal подава жалба срещу френската митническа администрация пред френски първоинстанционен съд, за да му бъдат възстановени мита, за които твърди, че са недължимо платени на тази администрация за внос на стоки с произход от трети държави и предназначени за Андора между 1988 г. и 1991 г. (наричани по-нататък „разглежданите мита“).

14 С решение от 15 юни 2010 г. този първоинстанционен съд обявява жалбата на Ysal за недопустима поради липса на процесуална легитимация и правен интерес. На 13 декември 2011 г. това решение е потвърдено в производство по въззивно обжалване.

15 С решение от 21 януари 2014 г. Cour de cassation (Касационен съд, Франция) отхвърля жалбата, подадена от Ysal срещу въззивното решение. От преписката, с която разполага Съдът, е видно, че в това решение Cour de cassation е отбелязал по-специално, че андорските вносители са възстановили на Ysal разглежданите мита, които последното е платило за тяхна сметка, и че вследствие на това само тези вносители са имали процесуална легитимация и правен интерес.

16 На 16 юли 2015 г. тези вносители, в чиито права встъпват Caves Andorranes и YX, предявяват иск срещу френската митническа администрация пред Tribunal de grande instance de Toulouse (Окръжен съд Тулуза, Франция), за да им бъде присъдена сума, съответстваща на разглежданите мита, недължимо платени на тази администрация. С решение от 4 юли 2017 г. посочената юрисдикция отхвърля това искане.

17 С решение от 10 февруари 2020 г. Cour d’appel de Toulouse (Апелативен съд Тулуза, Франция) потвърждава това решение. В това отношение апелативният съд приема, че за да пристъпи към служебното възстановяване на разглежданите мита на основание член 2, параграф 2 от Регламент № 1430/79 и член 236, параграф 2, трета алинея от Митническия кодекс на Общността, френската митническа администрация трябва да разполага с информация, необходима за установяване както на размера на митата, които могат да бъдат възстановени, така и на самоличността на всяко задължено лице, без да се налага да извършва несъразмерни проучвания.

18 Caves Andorranes и YX подават касационна жалба срещу това решение пред Cour de cassation (Касационен съд), който е запитващата юрисдикция, като в подкрепа на жалбата си изтъкват по същество, че с решение от 10 февруари 2020 г. Cour d’appel de Toulouse (Апелативен съд Тулуза) е нарушил член 2, параграф 2 от Регламент № 1430/79. Задължението за служебно възстановяване, предвидено в тази разпоредба, било обусловено единствено от спазването на тригодишен срок от датата на уведомяване на длъжника за митата. За разлика от това посочената разпоредба не предвиждала, че митническите органи трябва да разполагат с информацията, необходима за установяване както на размера на митата, които могат да бъдат възстановени, така и на самоличността на всяко задължено лице. Така Cour d’appel de Toulouse (Апелативен съд Тулуза) добавил в същата разпоредба условие, каквото не е предвидено в нея.

19 Запитващата юрисдикция посочва, че френската митническа администрация поддържа, че може служебно да възстанови разглежданите мита само ако разполага с цялата информация, която ѝ позволява да установи, че тези мита са недължимо платени и подлежат на възстановяване. Не можело да се изисква тя да извършва задълбочени проучвания, за да определи размера на митата, подлежащи на възстановяване на всеки от съответните оператори.

20 Ето защо тази юрисдикция иска да се установи дали член 2, параграф 2 от Регламент № 1430/79 и член 236, параграф 2 от Митническия кодекс на Общността трябва да се тълкуват в смисъл, че компетентният национален орган е длъжен да пристъпи служебно към възстановяване на недължимо платените мита само ако за тази цел разполага с цялата необходима информация, и в противен случай, само ако не трябва да предприема несъразмерни проучвания.

21 Според посочената юрисдикция се поставя също предварителният въпрос дали служебното възстановяване от националния митнически орган може да се извърши след изтичането на три години от уведомяването на длъжника за митата. С оглед на решение от 14 юни 2012 г., CIVAD (C-533/10, EU:C:2012:347), в точка 21 от което Съдът постановява, че член 236, параграф 2, първа алинея от Митническия кодекс на Общността допуска възстановяване на недължимите мита само в рамките на три години, запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 2, параграф 2 от Регламент № 1430/79 трябва да се тълкува в смисъл, че след изтичането на този срок компетентните органи повече няма да могат да пристъпват към служебно възстановяване, при това дори ако е установено, че в рамките на този срок са констатирали, че митата не са били дължими.

22 При тези обстоятелства Cour de cassation (Касационен съд) решава да спре производството и да отправи до Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Трябва ли член 2, параграф 2 от [Регламент № 1430/79], възпроизведен в член 236, параграф 2, трета алинея от [Митническия кодекс на Общността,] да се тълкува в смисъл, че служебното възстановяване на събраните от митнически орган мита е ограничено в рамките на тригодишен срок от датата на вземането под отчет на посочените мита от органа, отговарящ за събирането им, или, че митническата администрация трябва да е в състояние да установи, в рамките на три години след възникване на митническото задължение, че митата не са били дължими?

2) Трябва ли член 2, параграф 2 от [Регламент № 1430/79], възпроизведен в член 236, параграф 2, трета алинея от [Митническия кодекс на Общността,] да се тълкува в смисъл, че служебното възстановяване на събраните от митнически орган мита е обвързано с условието да са му известни самоличността на съответните оператори и размерът на подлежащите на възстановяване на всеки от тях суми, без да се налага да извършва задълбочени или несъразмерни проучвания?“.

По преюдициалните въпроси

23 Най-напред следва да се отбележи, че с оглед на датата, на която се твърди, че е възникнало правото на служебно възстановяване на разглежданите мита, към спора по главното производство се прилагат изключително разпоредбите на Регламент № 1430/79.

24 При това положение следва да се приеме, че с двата си въпроса, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да се установи дали член 2, параграф 2, трета алинея от Регламент № 1430/79 трябва да се тълкува в смисъл, че наличието на задължение за служебно възстановяване на митата от национален митнически орган зависи, от една страна, от това преди изтичането на тригодишен срок от вземането под отчет на същите мита този орган самостоятелно да е установил, че те са били недължимо платени, и от друга страна, от това посоченият орган да е бил запознат със самоличността

на съответните оператори, както и с подлежащата на възстановяване на всеки от тях сума. В този контекст посочената юрисдикция иска да установи какви мерки трябва евентуално да предприеме същият орган, за да получи такава информация.

25 От член 2, параграф 1 от този регламент следва по-специално, че възстановяване на мита се извършва, когато се установи пред компетентните органи, че размерът на тези мита, взет под отчет, се отнася за стоки, за които не е възникнало митническо задължение или за които митническото задължение превишава дължимия размер.

26 Член 2, параграф 2 от посочения регламент предвижда два различни начина за такова възстановяване, а именно или по искане, или служебно (вж. в този смисъл решение от 26 октомври 2017 г., Aqua Pro, C-407/16, EU:C:2017:817, т. 41).

27 При това положение, на първо място, съгласно член 2, параграф 2, първа алинея от Регламент № 1430/79 възстановяването се разрешава след подаване на молба пред съответното митническо учреждение преди изтичането на тригодишен срок от датата на вземане под отчет на тези мита. На второ място, съгласно член 2, параграф 2, трета алинея от този регламент компетентните органи пристъпват служебно към възстановяване, когато установят самостоятелно в този срок някое от обстоятелствата по член 2, параграф 1 от посочения регламент.

28 От това следва, че с оглед на положенията, описани в член 2, параграф 1 от Регламент № 1430/79, тези органи пристъпват служебно към възстановяване на мита, когато в посочения срок установят самостоятелно, че митата са били недължимо платени, а именно когато в съответствие с член 2, параграф 1 от този регламент се установи пред компетентните органи по-специално, че размерът на тези мита, взет под отчет, се отнася за стоки, за които не е възникнало митническо задължение или за които митническото задължение превишава дължимия размер.

29 В това отношение, доколкото член 2, параграф 2, трета алинея от посочения регламент, категорично предвижда, че националните митнически органи „пристъпват служебно към възстановяване“, той въвежда задължение за тези органи за възстановяване, без да е необходимо съответният вносител да е поискал това.

30 Като се има предвид обаче, че в тази разпоредба изразът „в този срок“ се отнася до глагола „установявам“, същият израз трябва да се разбира в смисъл, че за да възникне това задължение за възстановяване, посоченото установяване трябва да се извърши преди изтичането на тригодишен срок от датата на вземане под отчет на митата. Съгласно член 1, параграф 2, буква д) от Регламент № 1430/79 тази дата съответства на датата на приемане на административния акт, с който размерът на тези мита е бил първоначално определен от компетентните органи.

31 При това положение трябва да се приеме, че наличието на задължение за служебно възстановяване на митата от национален митнически орган зависи от това дали той е установил самостоятелно преди изтичането на този тригодишен срок от датата на вземане под отчет на съответните мита, че тези мита са били недължимо платени.

32 Така този срок определя периода, през който националните митнически органи, които са установили самостоятелно, че са били недължимо платени мита, са длъжни да пристъпят служебно към възстановяването на тези мита. За разлика от това, както по същество

отбелязва генералният адвокат в точки 46—50 от заключението си, не е необходимо възстановяването само по себе си да се осъществи в посочения срок, поради което то може да се извърши след изтичането му.

33 Освен това, доколкото митата са наложени за точно определени суми, установени от националния митнически орган въз основа на митнически декларации, подадени за сметка на определено лице, констатацията на този орган, че такива мита са били недължимо платени, предполага по необходимост, че лице, известно на посочения орган, е платило недължимо определена сума, която също е известна на този орган. Следователно, когато националният митнически орган установи, че мита са били недължимо платени и трябва да бъдат възстановени, той по принцип е запознат както със самоличността на лицето, в полза на което трябва да се извърши възстановяването, така и с точния размер на подлежащата на възстановяване сума.

34 Всъщност този орган не може да се позовава на факта, че вече не разполага с подадените от заинтересованите лица митнически декларации или с индивидуалните решения, приети по отношение на тях, за да обоснове евентуален пропуск да възстанови на тези заинтересовани лица митата, за които е установил в предвидения в член 2, параграф 2, трета алинея от Регламент № 1430/79 тригодишен срок, че са били недължимо платени, тъй като до изтичането на този срок митническите органи са длъжни да съхраняват документите и информацията, които могат да бъдат релевантни за евентуалното възстановяване на платените мита.

35 Тези съображения важат и в хипотезата, в която недължимото плащане на мита произтича от грешка на националния митнически орган относно възможността да се изискват мита върху вноса от или към определена трета страна. Несъмнено подобна грешка може да засегне значителен брой оператори и индивидуални решения и следователно да изисква от митническия орган на съответната държава членка да извърши значителни в количествено отношение проучвания, за да установи лицата, които имат право на възстановяване. Съгласно постоянната съдебна практика обаче органите на държава членка не могат да се позовават на практически, административни или финансови затруднения, за да обосноват неспазването на задълженията, произтичащи от правото на Съюза (решение от 27 февруари 2020 г., Комисия/Белгия (Счетоводители), C-384/18, EU:C:2020:124, т. 58 и цитираната съдебна практика).

36 Вярно е, че в някои случаи, за да възстанови мита, за които е установил, че са недължимо платени, националният митнически орган може да се нуждае от определена информация, с която не разполага и не би могъл да разполага. Това може да се отнася например за самоличността на лицето или лицата, които са правоприемници на лицето, платило подлежащите на възстановяване мита, тъй като съгласно член 15, първа алинея от Регламент № 1430/79 митата се възстановяват само на лицето, което е платило тези мита, или на лицата, които са поели неговите права и задължения. Това може да важи и за данните за банкова сметка, по която се извършва възстановяването.

37 Това обстоятелство обаче евентуално е релевантно не за да се установи наличието на задължение за възстановяване, тъй като такова задължение се поражда от момента, в който националният митнически орган установи, при условията, посочени в точка 31 от настоящото решение, че митата са недължимо платени, а за да се прецени дали, като е забавил или дори не е извършил такова възстановяване, този орган не е изпълнил задължението си да предприеме служебно действия.

38 По-конкретно, когато не по своя вина посоченият митнически орган не разполага с необходимата информация като посочената в точка 36 от настоящото решение, за да извърши възстановяването на недължимо платените мита, той трябва, за да изпълни задължението си за възстановяване, произтичащо от член 2, параграф 2, трета алинея от Регламент № 1430/79, да вземе необходимите и подходящи мерки, за да получи тази информация. Несъмнено такива мерки не включват непропорционални проучвания, а именно проучвания, които биха изисквали да се използват човешки и материални ресурси без никаква връзка с това, което разумно може да се очаква от администрация, която полага дължимата грижа. При все това пасивното поведение на митническия орган под претекст, че не разполага с посочената информация, не е съвместимо нито с посоченото по-горе задължение за възстановяване, нито с изискванията, произтичащи от правото на добра администрация, което представлява общ принцип на правото на Съюза, приложим за държавите членки, когато прилагат това право (вж. в този смисъл решение от 22 септември 2022 г., Országos Idegenrendészeti Főigazgatóság и др. (C-159/21, EU:C:2022:708, т. 35 и цитираната съдебна практика).

39 Ето защо в делото по главното производство запитващата юрисдикция следва да прецени дали може да се приеме, че преди изтичането на тригодишен срок от вземането под отчет на разглежданите мита, френските митнически органи са установили самостоятелно, че тези мита са били недължимо платени. За да насочи посочената юрисдикция при тази преценка, Съдът все пак може да ѝ предостави всички насоки за тълкуване на правото на Съюза, които да ѝ бъдат полезни (решение от 7 април 2022 г., Berlin Chemie A. Menarini, C-333/20, EU:C:2022:291, т. 46 и цитираната съдебна практика).

40 В това отношение от преписката, с която разполага Съдът, е видно, че на 23 януари 1991 г. Комисията е отправила до Френската република мотивирано становище, в което поддържа, че практиката да се изисква плащане на мита за стоките с произход от трети държави и предназначени за Андора противоречи на правото на Съюза. С писмо от 27 март 1991 г. френските органи са уведомили Комисията, че са решили да отговорят положително на искането на Комисията и като вземат предвид разпоредбите на споразумение, сключено между Европейската икономическа общност и тази трета страна, което е трябвало да започне да се прилага на 1 юли 1991 г., да изменят предсрочно режима на износ на селскостопански продукти за Андора. С министерско известие от 6 юни 1991 г. френските органи преустановяват посочената практика по отношение на всички стоки с произход от трети държави и предназначени за Андора.

41 Ако запитващата юрисдикция приеме, че от тези обстоятелства може да се направи извод, че френските митнически органи имплицитно, но несъмнено са констатирали, че митата, събрани при вноса на стоки от трети държави, предназначени за Андора, са били събрани незаконосъобразно, като се има предвид, че издаденото от Комисията мотивирано становище само по себе си не поражда обвързващи правни последици (вж. по-специално решение от 29 септември 1998 г., Комисия/Германия, C-191/95, EU:C:1998:441, т. 44), подобна констатация следва да се счита за направена „самостоятелно“ от тези митнически органи, така че те са били длъжни, за да се съобразят с член 2, параграф 2, трета алинея от Регламент № 1430/79, да пристъпят служебно към възстановяване на разглежданите мита, при положение че те са били събрани през трите години, предхождащи тази констатация.

42 Ако се окаже, че за да пристъпят към възстановяване на разглежданите мита, френските митнически органи са се нуждаели от допълнителна информация като посочената в точка 36 от настоящото решение, с която не са разполагали и не са могли да разполагат, за

да определи дали тези органи неправилно са се въздържали да изпълнят произтичащото от член 2, параграф 2, трета алинея задължение да извършат служебно това възстановяване, запитващата юрисдикция ще трябва да провери дали, след като са установили, че разглежданите мита са събрани незаконосъобразно, посочените органи са взели мерки, които, без да са непропорционални, са били необходими и подходящи за получаване на тази информация. В това отношение, без да се засяга преценката на запитващата юрисдикция, следва все пак да се констатира, че от преписката, с която разполага Съдът, не е видно да са били взети такива мерки.

43 С оглед на всички изложени по-горе съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че член 2, параграф 2, трета алинея от Регламент № 1430/79 трябва да се тълкува в смисъл, че наличието на задължение за служебно възстановяване на митата от национален митнически орган зависи от това преди изтичането на тригодишен срок от вземането под отчет на тези мита същият орган да е установил самостоятелно, че те са били недължимо платени, като тази констатация предполага, че този орган е бил запознат със самоличността на лицата, платили посочените мита, както и с подлежащата на възстановяване на всяко от тях сума. Когато посоченият орган не разполага, нито е можел да разполага с цялата необходима информация, за да извърши такова възстановяване в полза на лицето, което е платило недължимо събраните мита, или на лицата, встъпили в неговите права и задължения, същият орган трябва, за да изпълни задължението си за възстановяване, да вземе мерките, които, без да са непропорционални, са необходими и подходящи за получаване на тази информация и за извършване на възстановяването.

По съдебните разноски

44 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (пети състав) реши:

Член 2, параграф 2, трета алинея от Регламент (ЕИО) № 1430/79 на Съвета от 2 юли 1979 година относно възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове, изменен с Регламент (ЕИО) № 3069/86 на Съвета от 7 октомври 1986 г.,

следва да се тълкува в смисъл, че

наличието на задължение за служебно възстановяване на митата от национален митнически орган зависи от това преди изтичането на тригодишен срок от вземането под отчет на тези мита същият орган да е установил самостоятелно, че те са били недължимо платени, като тази констатация предполага, че този орган е бил запознат със самоличността на лицата, платили посочените мита, както и с подлежащата на възстановяване на всяко от тях сума. Когато посоченият орган не разполага, нито е можел да разполага с цялата необходима информация, за да извърши такова възстановяване в полза на лицето, което е платило недължимо събраните мита, или на лицата, встъпили в неговите права и задължения, същият орган трябва, за да изпълни задължението си за възстановяване, да вземе мерките, които, без да са

непропорционални, са необходими и подходящи за получаване на тази информация и за извършване на възстановяването.

Подписи